

Neuklizený pokojík

Jednou jsem tátu naštvál svým nepořádkem v pokojíku. Víím, že mi již několik dní připomínal, že si mám poklidit, ale nějak jsem se k tomu nedostal. Táta vstoupil do mého pokojíku, rozhlédl se a začal mi spílat: „Vidím, že máš stále nepoklizeno! Budu se zase muset chopit tvé výchovy! Vůbec neposloucháš, co ti již několik dní připomínám! Nemám už jinou možnost a doufám, že to chápeš! Zasloužíš si přísný trest!“

Ani jsem raději neprotestoval a pokrčil jen rameny.

„Jsem rád, že souhlasíš. Tak to nebudeme dál protahovat. Přines si rákosku!“, přikázal mi.

Odešel jsem a přinesl požadovaný trestací nástroj. Otec převzal podávanou rákosku a vybědl mě: „Vysvleč se do naha!“

To mě zaskočilo, vytřeštil jsem oči, ale hned jsem dostal vysvětlení: „Za neposlušnost si zasloužíš exemplární potrestání!“

Už jsem ani neodporoval a pomalu si sundal kalhoty a tričko. Otec si zatím pohrával s rákoskou, asi zkoušel její pružnost nebo mě tím spíš chtěl jen postrašit. Než jsem si sundal spodky, podíval jsem se otci do očí a pochopil, že to myslí opravdu vážně. Otočil jsem se k němu zády a sundal si je. Styděl jsem se, ale na tom není asi nic divného. Pak jsem se stejně musel otočit k němu čelem.

„Snad se pán nestydí?“, řekl mi a dodal: „A co ty ponožky? Když do naha, tak snad úplně!“

To mě ještě víc překvapilo, ale uposlechl jsem. Stál jsem tam tedy úplně nahý a s pocitem bezbrannosti. Otec mě přivedl ke křeslu a řekl mi: „Aby sis výprask pořádně pamatoval, budeš si každou ránu hlasitě počítat a na závěr mi za výprask poděkuješ!...“

„Předkloň se!“

Přehnul jsem se přes opěradlo křesla a vyšpulil svůj zadek. Otec mě svou druhou rukou přidržel v této, pro mě ponižující poloze, a výprask začal. Rákoska zasvištěla vzduchem a štiplavě dopadla na můj zadek.

„Ááááá! Jedna.“

Další rána následovala se zpožděním. Otec se rozhodl sázet jednotlivé rány pomalu, abych pěkně cítil jejich štiplavé účinky.

„Ááááá! Dvě.“

„Ááááá! Tři“

Každá rána mi zanechala na holém zadku znatelnou červenou čáru, která byla také patřičně cítit. Cukal jsem sebou a vzlykal: „Ááááá! Čtyři...pět...“

„Ááááá, deset.....patnáct....šestnáct.....dvacet čtyři.....áááá, dvacet pět.“

Dostal jsem celkem pětadvacet ran rákoskou. Když výprask přestal, narovnal jsem se, převzal rákosku a otočil se k odchodu.

„A co poděkování za výprask? Zapomněls, co jsem ti přikázal?“

„Děkuji.“ odvětil jsem.

„To je už pozdě! Pořád ti musím něco připomínat! Tak se ještě předkloň a počítej si znovu od začátku!“, přikázal mi.

Opět jsem se předklonil...a výprask pokračoval.

„Ááááá...jedna.“

„...ááááá...dvě.“

Už znatelně jsem cukal svým zadkem, ale táta si mě pevně přidržel.

„Ááááá...tři...“

„...ááááá...čtyři.“

„Ááááá...pět.“

Po pěti ranách výprask opět přestal, já se narovnal, převzal podávanou rákosku a rychle poděkoval.

„Musím tě trestat teď, než mi přerosteš přes hlavu! To snad chápeš.“, dodal otec na vysvětlenou.

Neoblékal jsem se, vzal si oblečení do ruky a odešel do svého pokojíku. Tam jsem pohodil rákosku na zem a lehl si nahý na pohovku.

Druhý den odpoledne přišel otec do mého pokoje. Já se válel na posteli a četl si časopis, rákoska stále někde na zemi a....pokoj nepoklizen.

„Tak ty nemíníš poslouchat mé příkazy? A navíc takhle zacházíš s trestacími nástroji? Před nimi máš mít úctu a strach zároveň! Rozumíš? Pamatuj si to!“ „Počkej tu na mě a mezitím se vysvleč do naha!“, přikázal mi a odešel do kuchyně. Vrátil se s vařečkou a řemenem v ruce. Počkal, až se úplně vysvléknu do naha a přitom mě sledoval. Na zadku byly zřetelné stopy od včerejšího výprasku.

„Klekní si na postel, předkloň se a zapři se rukama!“ přikázal a vzal si do ruky vařeku.

Učinil jsem, co mi bylo přikázáno, prohnul se jako „kočka na všech čtyřech“ a vyšpulil zadek. Otec mi vysázel asi dvacet ran vařečkou na můj holý zadek. Bolelo to, ale nebylo to tak hrozné jako předchozí den. Pak vařečku položil na pohovku a vzal ze země rákosku...to již bylo horší. Každá rána dost štípala. Na zadku mi začaly přibývat rudé pruhy. „Áááááá.....áááááá....“, vzlykal jsem a cukal snad celým tělem. Vysázel mi dalších patnáct ran.

Poté vzal řemen. Výprask řemenem byl nejhorší, protože mě zadek dost bolel z předchozího výprasku a měkká kůže mě taky moc nešetřila.

„Áááááá....už dóóóost.“, vzlykal jsem po několika ranách.

„Ne, ne. Neposloucháš, tak si pořádný výprask zasloužíš.“

„Áááááá....áááááá....to bolííííí.“

„To tak má být.... Budeš si už pamatovat, že mé příkazy máš poslouchat a plnit?“

„Anóóó, budu.“

„Dobrá, tady máš ještě pro jistotu dalších pět ran na zlepšení paměti. A víckrát ať se to nestává!“

Schytal jsem asi patnáct - dvacet ran. Pak přestal a řemen položil na pohovku vedle rákosky a vařečky.

„Tak teď snad víš, nač tyto nástroje jsou a budeš mít před nimi patřičnou úctu!“, prohodil otec a pokračoval: „Teď mi ukaž, jak si jich vážíš a poklid' je!“...a sledoval, jak vše patřičně provádím. Sledoval můj rudý zadek a mé štíhlé holé tělíčko.

„Teď si tady konečně poklid', abych tě zítra nemusel opět potrestat.“ Pak odešel opět sledovat televizi. Po tomto výprasku jsem si už raději poklidil. Pravda nebylo to hned. Nejdříve jsem si lehl nahý na postel, třel si bolavý zadek a vzlykal. Asi po hodině jsem se pustil do úklidu. Tak poklizen, jako tehdy, tam už dlouho nebylo.

© Ramon 2006

www.spankboy.cz